

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 335. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064749216/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Liv ved sit «Ord», ved Jesu Navn – eller skulde han dele alles Død? O,
ligegyldigt! blot ikke ene: ene frelst! ene vraget! Blot ikke Gud, men
Menneske! Vallon blandt Valloner!

Han sad over Ende i de iskolde Lagner, med opspilte Øjne.

Ja, se – se dér i Mørket: Fakkelstunger, vilde Pelsruer, Manker,
Bøsser og Slør jog forbi Vinduet's Is! Mulnet derude var revnet i
Ild, Stokværk over Stokværk af Lys, Våbenskjoldets Sol flammede
mellem Skyer af Snehæng, Portalen luede, en Himmel af Glans,
hvori Slægternes Trappe steg! Røster jublede:

«Lusse! Lusse! Velkommen til Lusse!»

Og her i hans Kammer, i Døren, hvor nys Dødsbæren stod – se:
en levende Krone, Tunge ved Tunge af Lys, to Øjne strålende i hans,
et Ansigt, blussende mellem Blomster og Løv, gyldne Hår og Kader,
en Damp af Ånde, af Kaffebrag ...

Susan i Sancta Lucias Dragt!

Hans årleste Minde, lyste hun af hans sidste, at lade ham se, hvad
han drømte og mistede? Hans første Erindring var hende i Sancta
Lucia Morgen – siden var hun kommet igen hvert År, i Helgenin-
dens Skrud, efter «Byrgetos» ældgamle Skik, som selve dets Tegn: Il-
den af dets evige Nat! Men han –

«Susan!» hulkede han, «jeg kendte dig ikke før nu – Susan, for sent!»

«For sent?» Ansigtet lo under Lysene mellem Tyttebær-Rankernes
Skygger, «ja, du får sidst af alle på Gården, men alligevel ikke for sent!
Gæsterne kommer først nu. Ræk ham så Brødet, Brynte!»

Sidst, men ikke for sent – Hun havde vækket ham igen, af det sid-
ste som en Gang af det første Mørke ...

Se hendes Øjne og hendes Tænder, hendes Hænder og Fødder og
Kaffekogerens Kobber, som hun bar ved sit Bryst – hun brændte jo
selv som en Lue, ej for at fortære ham som Fjende, men for at varme
ham som Barn!

Det var hende – Susanna, denne Lucia-Morgen som alle andre, fra
den første da han vakte ved hendes Lys: Sejren over Natten, og
mættedes af hendes Hånd: Mad af Stene! Värmlands Dronning! Ja se
dér bag hendes Krone Brynte, med det flammetungede Hår, den
hvide Skjorte og Kurven fuld af Saftans-Bagværk og Kringler – hen-
des Tjener, Jærnet!

Og derude forbi Rudernes Is jog Lussegæsterne i Gårde, til hendes,
til Värmlands Fest, Lysset af Mørket!